

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690085456.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

↪ Saaledes skiltes jeg fra denne kære Herre. Jeg vandred atter; men medens mit Øje syntes at skue fremad, stirrede det dog erindrende tilbage, og det var mig, som om mit Legeme vandred, men Sjælen endnu sad ved Eckharts Fødder. »Og dog er et Svælg imellem ham og mig, et Svælg, som vel kan overspringes, men atter aabner sig, saa snart vi skilles. Som en Finsmager suger jeg Kraften af hans gyldne Ord, idet jeg puster hans Tro som Avner bort, men gemmer hans Erfarings Hvedekorn. Den Hellighed og Renhed, som han 44 finder i den ydre Gud, dens Udspring vil jeg søge hos ham selv«. Paa samme Vis forklarede jeg i Samtale med mig selv Nadvermysteriet ved Mester Eckharts egen milde Sjæl, som lagde Kraft og Sødme i Brødets Nydelse alt efter Loven for Stemningsoverførelse, som Vestens Psykologer næppe nok kende. Saaledes filosoferede jeg over den Kraft, som uden for al Tvivl ligger i Sakramenterne, og mindedes her Donatisternes Kætteri. »Ak!« sagde jeg og saa mig igen tilbage. »Dog lader denne Afstand sig overspringe, men hvilke Vinger kunne føre mig over det Svælg, der skiller mig fra de Hulehelgener fra Martyrernes Tid, der ere saa fromme, saa hellige og saa frygtelige. Min kære Mester Eckhart, uden at vide det svæver han selv i Luften som Proklos og Hieronymus, men ikke imellem Hulens Gulv og Loft, men mellem den nye, dristige Tanke og den gamle, lydige Tro. Han er en Kætter, men han vil aldrig indse det, og ingen vil være saa ubarmhjertig og overdreven sanddru at tvinge ham til at se det«. Med disse Ord og med et Suk forlod nu ogsaa mit Øjes Forestilling Mester Eckhart og vendte sig fremad mod Nuets og Stedets Ting. Jeg vandrede nu imellem buskede Tjørne af dem, der bære sølverne Blade, orangegule Bær, og denne Plantes enfoldige og simple Skønhed var som en kold Drik Vand for mine Øjne, overmættede af Salighedens storladne Farverus. Men skønt Tornene greb efter mine Klæder, vandrede jeg sikkert ud og ind i Krattet, ført af min Sporsans, som Vandet finder sin Vej mellem Jordens Vorter, ført af sit Væsens Love.